

Lovforslag nr. L 224. Fremsat den 26. marts 1996 af Kirsten Jacobsen (FP), Kim Behnke (FP), Jan Kørpe Christensen (FP) og Niels Højland (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven og statsskatteloven

(Ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser)

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbe- kendtgørelse nr. 869 af 15. november 1995, som senest ændret ved lov nr. 1094 af 20. de- cember 1995, foretages følgende ændring:

1. § 9, stk. 8 og 9, ophæves.

§ 2

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst-

og formueskat til staten (statsskatteloven), som senest ændret ved § 8 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, foretages følgende ændring:

1. § 5, *litra d*, ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgø- relsen i Lovtidende og har virkning fra og med indkomståret 1997.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indledning

Ligningsrådet har med hjemmel i ligningslovens § 9 i cirkulære nr. 220 af 31. december 1995 besluttet, at særlige erhvervsgrupper som bl.a. langturschauffører, handelsrejsende, piloter og stewardesser med virkning fra 1. januar 1997 ikke længere skal være berettiget til at modtage skattefrie godtgørelser fra deres arbejdsgiver for udgifter knyttet til rejseaktivitet under udførelsen af deres arbejde efter særlige regler.

Afgørelsen har efterfølgende rejst en mere generel debat om, hvorvidt de gældende regler om udbetaling af skattefrie godtgørelser er hensigtsmæssigt udformet. Det er særlig forholdet mellem offentligt og privat ansattes muligheder for at modtage skattefrie godtgørelser, der giver anledning til debat. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at i det omfang udformningen af de gældende regler indebærer en forskelsbehandling mellem offentligt og privat ansatte, er dette ikke acceptabelt.

Fremskridtspartiet har i øvrigt noteret sig skatteministerens seneste udtalelser om, at han ønsker et ensartet regelsæt for offentligt og privat ansatte, og at der skal findes en løsning i løbet af 1996. Vi mener, at problemet skal løses, inden Folketinget går på sommerferie. Dette vil også betyde, at de erhvervsgrupper, som er direkte berørt af Ligningsrådets beslutning, vil opnå en påtrængt afklaring af deres økonomiske situation.

Ligningsrådets beslutning

Efter Ligningsrådets beslutning har bl.a. de ovenfor nævnte erhvervsgrupper med virkning fra 1. januar 1997 som alle andre lønmodtagere alene mulighed for at modtage skattefrie godtgørelser efter de almindelige regler i nævnte cirkulære af 31. december 1995. I praksis vil det sige, at de – som andre erhvervsgrupper med arbejde af lignende karakter – er afskåret fra at modtage skattefrie godtgørelser. Dette følger af pkt. 3.2.1. i cirkulæret, hvoraf det fremgår, at ansatte, der har transport som erhverv, ikke kan udbetales skattefrie godtgørelser. Ved transport som erhverv forstås som oftest, at den pågældende lønmodtagers arbejdstid inden for en lønperiode for mere end halvdagens vedkommende består af udearbejde uden overnatning.

Fremskridtspartiet mener, at langturschauffører, handelsrejsende, piloter, stewardesser m.fl. ikke længere bør have en særstilling. Det er dog vores opfattelse, at der af praktiske grunde er behov for en mulighed for at kunne udbetale skattefrie godtgørelser i en eller anden form til erhvervsgrupper med arbejde af denne karakter.

Formålet med lovforslaget

Formålet med lovforslaget er at sikre, at skattereglerne ved udbetaling af skattefrie godtgørelser til offentligt og privat ansatte er ens. Det bør være således, at alle lønmodtagere har samme muligheder, uanset om de er privat eller offentligt ansat. Det er forslagsstillernes opfattelse, at denne ligestilling skal ske efter den højeste fællesnævner de to grupper imellem. Ligningsrådet må drage omsorg for, at dette bliver en realitet for fremtiden.

Gældende regler i hovedtræk

Efter de gældende regler er godtgørelser, der udbetales af arbejdsgiveren til dækning af de udgifter, som en lønmodtager påføres som følge af arbejdet, som hovedregel skattepligtige og skal således medregnes ved indkomstopgørelsen.

I visse tilfælde giver ligningslovens § 9 af praktiske grunde dog mulighed for at vælge at lade modtagere se helt bort fra både udgifter og godtgørelsesløb ved indkomstopgørelsen. Dette betyder, at den ansatte kan modtage en godtgørelse uden skattemæssige konsekvenser.

For privat ansatte indeholder ligningslovens § 9, stk. 5, den ovenfor nævnte mulighed for at undgå, at godtgørelsen fra arbejdsgiveren skal medregnes til den skattepligtige indkomst. Efter bestemmelsen skal en godtgørelse for rejseudgifter ikke medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis denne ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet.

Rejseudgifter til offentligt ansatte og andre, der udfører offentligt erhverv, findes i statsskattelovens § 5, litra d, og i ligningslovens § 9, stk. 8 og 9. Dagpenge og rejseudgifter under udførelse af offentligt erhverv medregnes efter disse regler ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er en betingelse, at arbejdet gør det nødvendigt for den pågældende lønmodtager at opholde sig uden for hjemstedskommunen, dvs. tjenestestedskommunen.

Ligningsrådet fastsætter ikke satser for skattefrie godtgørelser til offentligt ansatte. Disse fastsættes af de offentlige myndigheder som arbejdsgivere. På det statslige område fastsættes satserne af finansministeren efter aftale med lønmodtagerorganisationerne. På det kommunale område fastsættes satserne på samme måde af kommunerne.

Forslaget

Formålet med de skattefrie godtgørelser er at sikre en dækning af de merudgifter, som påføres den ansatte som en følge af rejseaktivitet under udførelse af den pågældendes arbejde. Efter de gældende regler udbetales de skattefrie beløb, uanset hvilke udgifter den skattepligtige rent faktisk måtte have haft i forbindelse med arbejdets udførelse. Denne ordning er efter forslagsstillernes opfattelse fornuftig og varetager et praktisk hensyn til såvel den ansatte som dennes arbejdsgiver. Den nuværende ordning for udbetaling af skattefrie godtgørelser foreslås derfor i det væsentligste bevaret. Alternativet er jo, at en række lønmodtagere ellers løbende ville skulle dokumentere deres udgifter over for arbejdsgiveren i forbindelse med rejseaktivitet. Dette vil betyde et omfattende regnskab baseret på en mængde bilag. Ud over at være praktisk og administrativt besværligt vil det i visse tilfælde tillige ikke være muligt at frembringe den fornødne dokumentation.

De nuværende regler for offentligt ansatte findes som nævnt i statsskattelovens § 5, litra d. Bestemmelsen er generel og uden begrænsning. Dette giver som udgangspunkt meget vide rammer for det offentliges udbetaling af skattefrie godtgørelser, hvilket åbner mulighed for en forskelsbehandling mellem offentligt og privat ansatte. Som et illustrerende eksempel kan nævnes de skattefrie kørepenge, som ansatte hos DSB har mulighed for at modtage, mens ansatte ved private togbaner i tilsvarende arbejdsituation skal betale skat af deres kørepenge.

En sådan forskellighed kunne afhjælpes ved, at Ligningsrådet også i forhold til de offentligt ansatte fastsætter satser for udbetaling af skattefrie godtgørelser.

Forslagsstillerne foreslår på denne baggrund, at det nuværende system for privat ansatte også skal være gældende for offentligt ansatte. Dette betyder, at Ligningsrådet også for offentligt ansatte skal fastsætte satser for udbetaling af skattefrie godtgørelser i forbindelse med rejseaktivitet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at ligningslovens § 9, stk. 8 og 9, ophæves. Dette betyder, at offentligt ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser bliver omfattet af de regler, som gælder for privat ansatte i ligningslovens § 9, stk. 5-7.

Til § 2

Efter statsskattelovens § 5, litra d, kan der generelt og for så vidt uden nærmere begrænsninger udbetales skattefrie godtgørelser til offentligt ansatte. Denne regel foreslås ophævet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, hvoraf det fremgår, at reglerne for udbetaling af skattefrie godtgørelser for privat ansatte lønmodtagere også skal gælde for offentligt ansatte.

Til § 3

Det foreslås, at loven får virkning fra og med indkomståret 1997. Dette vil give tid til at indrette systemet og føre eventuelle forhandlinger arbejdsmarkedsparter imellem.